

други животни, които считали за чисти и при убиването на които изтичала кръв. Българитѣ се обличали съ широки дрехи като аваритѣ, носѣли шалвари, бръснѣли си главитѣ и ги покривали съ чалма, а женитѣ покривали лицата си като туркинитѣ. При прѣселванията прѣнасяли както всичката си покъщнина така сжщо женитѣ и дѣцата си въ кола, които имѣ служели за да си укрѣпватъ лагеритѣ.

Българитѣ водѣли най-малко по двѣ жени, а водителитѣ имѣ имали цѣли хареми. При женидбата давали отначало като зестра само рогатъ добитѣкъ и коне, а по-послѣ, като се награбили, започнали да даватъ още злато и сребро. При това имали обичай да оставятъ по-голѣмо наслѣдство на дѣщеритѣ си, отколкото на синоветѣ. За прѣдпазване отъ разни болести и напасти, носѣли муски, а когато нѣкой заболѣялъ, лѣкували го съ суевѣрни срѣдства, напр. връзвали на врата му панделки и му давали да гълта вмѣсто лѣкарства малки камъчета, на които приписвали чародѣйна сила. Когато умиралъ нѣкой първенецъ, тѣлото му обикновено изгаряли, но заедно съ него изгаряли жена му и слугитѣ му, като казвали: „ние ги изгаряме на тоя свѣтъ, но тѣ не ще изгорятъ на другия свѣтъ“. Ако ли искали да погребатъ тѣлото, слагали го въ една дълбока и голѣма изба, дѣто поставяли сжщо жената на починалия и цѣлата му прислуга и ги оставяли тамъ да умратъ.

Нравитѣ на българитѣ били сурови. Когато робъ извършвалъ прѣстѣпление и господарѣтъ му искалъ да го накаже, той лѣгалъ доброволно на земята прѣдъ господаря си, който го биелъ, колкото си искалъ и, ако робѣтъ станѣлъ, прѣди да е получилъ позволение, смѣталъ се достоенъ за смъртъ. Сждопроизводството било варварско. Ако подсждимиятъ не се признаелъ доброволно въ прѣстѣплението, въ което го обвинявали, сждията го биелъ съ тояга по главата, или пѣкъ го мушкалъ съ желѣзни бодли по бедрата и то до тогава, до когато се признаелъ за виновенъ. Най-строго се наказвали крадцитѣ на добитѣкъ и роби, а благороднитѣ, които възставали противъ властѣта, бивали изтрѣбвани съ сѣмействата и сродницитѣ си.